

Krakonoš 2005

Říjen dospěl ke své první půli,
mého festivalu zas udeřil čas.
Divadla pro radost a všem divákům k vůli
i milé setkávání pro většinu z nás.

Starostovi spolku mého hodnou chasu,
na opravu svatostánku toho plnou kasu,
hercům dobrou paměť a sílu jejich hlasu,
divákům zážitky hluboké a divadelní krásu.

Národ ochotnický doputoval na Vysoké řád.
Bude pro nás z plných sil své komedie hrát,
výsledky své trpělivé práce předvede nám s
chutí
a tak přání vinšovat mě okolnosti nutí.

Hodně štěstí, hezký pobyt,
hercům všem pak - zlomte vaz!
Za rok pak z tohoto místa
rád přivítám vás tu zas.

A můžeš si jít lehnout !!!

středa 14. října 2009		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
10:00	Romance pro křídlovku	velký sál
0:00		
0:00	Klapý	
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	
13:00	příjezd Terezín	
13:30	loučení Chvaletice	malý sál
14:30	vítání Terezín	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Terezín	před divadlem
16:00	Monolog ženy, monolog muži	velký sál
16:00		
16:30	Defilé Pohárku SČDO	
19:00		
19:30	Romance pro křídlovku	velký sál
20:00		
20:30	Klapý	
21:30	seminář KDP	půdička
21:30	zasedání poroty	klubovna
22:00	společenský večer	hasičovna

Větrník, zpravodaj XL. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis. Náklad 220 ks. Cena 6 Kč.

Právě čtete

číslo 5.

VĚTRNÍK

Ročník XL.

Úterý 13. října 2009

Dnes		
kdy	co	kde
8:30	Lakomá Barka	velký sál
9:00		
9:30	Vrchlabí	
9:30	seminář	malý sál
10:30	Lakomá Barka	velký sál
0:00		
0:00	Vrchlabí	
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	příjezd Klapý	MÚ
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Ořechov u Brna	malý sál
14:30	vítání Klapý	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Klapý	před divadlem
15:30	soutěž, křest knížky	před divadlem
19:30	Muž sedmi sester	velký sál
20:00		
20:30	Chvaletice	
21:30	seminář KDP	půdička

Recenze

Ořechovské divadlo
Ořechov u Brna
Vlastimil Peška
Babička v trenkách
aneb **Aprílová komedie**

Problém této inscenace nastává ve

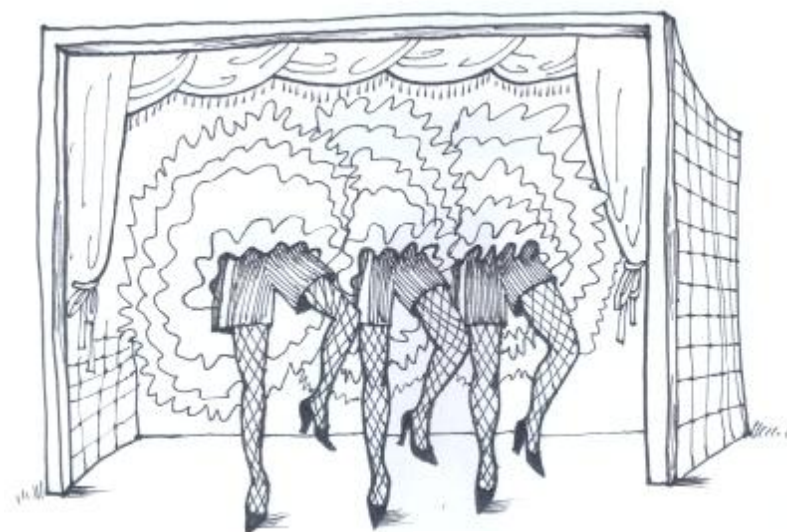

chvíli, kdy bych měl označit žánr. Autor označuje inscenaci za vaudeville, ale mně se vrhá podezření, že jde o směs kabaretu, frašky a

částečně vaudevillu. Inscenace je dokonale skloubená v dobře fungující stroj. Dějová linka se objevuje

až ve chvíli zrození „babičky v trenkách“, kdy se postava pana Mourka pokouší uniknout policii. Tady bychom mohli komedii nazvat vaudevillem. Anebo fraškou? Anebo

Partneři XL. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krakonošova divadelního podzimu

Tomáš Prosecký
Ořechov u Brna

zy, které vedou přes kladky do boku jeviště, kde je buď protizávaží, rumpál nebo elektromotor. Taháním za provaz či točením klikou rumpálu můžeme vytáhnout nosnou tyč spolu s vynášeným reflektorem (viz příště) nebo kulisami (viz slovník divadelních pojmů) až ke stropu, tedy do provozoviště. Díky tahům lze držet u stropu potřebné, výše zmíněné doplňky, ale také sufitu (viz přespříště), ba dokonce herce. V našem divadle, bohužel, tah nevidíte. Zato ale můžete nějaký povedený absolvovat v hasičárně.

Praktikábl, lidově prakták, vynalezl Švýcar Adolph Appia (1862-1928), který je autorem systému podstavců (něm. praktikabel, angl. practicable) upotřebitelných v divadelní praxi. Jejich řada je výškově odstupňována po dvaceti centimetrech s obdélníkovým půdorysem o nejčastějším rozměru 100 x

200 cm nebo 100 x 100 cm. Díky těmto podstavcům – praktikáblům – se dá na jevišti zjednodušeně sestavit jakýkoli terén. Dnes existují i praktikábly, s jejichž pomocí lze snadno vytvořit šikmou plochu – **šikmu**.

Při pohybu na praktikáblech musí dbát herci z výše opatrnosti. V pamětech výsockých ochotníků je dodnes nesmazatelně vryt obraz nejmenovaného kontrabasisty Ing. J. H., který na spoře osvětlené scéně neodhadl hranu praktikáblu a efektním kotoulem vzad opustil zcela neplánovaně spolu s židlí a svým nástrojem hrací prostor. Pro uklidnění čtenářů dodáváme, že kontrabasista i nástroj hrozivě vyhlížející pád přežili a oba hrají dodnes. Další osud židle není znám.

STDK

Předpověď počasí na úterý

Dušane, dnes se ti ten svetr bude hodit. Ale ještě budeš muset navléci lyže, až půjdeš ráno do Krákoně.

groteskou? Průvodkyňe hry Stela nás brilantně informuje o následujícím ději a kdy se jí to hodí, tak děj zastaví a komentuje. Tady se dostáváme do úrovně kabaretu. Rozbíjí se dějová linka a komedie se

atomizuje do jednotlivých příběhů. Řazení těchto příběhů se díky tomu stává nesourode a tím i místy málo přehledné. Rozhodně nelze upřít souboru jeho herecké vybavení a dokonalou souhru, vše se vrší v komediálních situacích, ale ztrácí se, bohužel, obsah.

Komedie určitě má své příznivce u publika, možná, že (přestože místy večerní představení působilo

poněkud unaveně) oslní svou dokonalou, až mechanickou souhrou. Přesto si myslím, že by mu slušela i touha po pojmenování smyslu a obsahu.

František Hromada

Vlastimil Peška Babička v trenkách aneb Aprílová komedie Ořechovské divadlo Ořechov u Brna

Proč babička v trenkách?

Protože jsem to napsal přímo Jarečkovi Lorenzovi na tělo. On už bude mít za chvíli sedmdesát, tak

jsem si říkal, dokud ještě vydrží... Ale on vydrží určitě do osmdesáti minimálně, ne-li do devadesáti. I sám na sobě pozoruju s přibývajícím věkem, že síly trochu ubývají, co si budeme povídat - už to tak je. A titul Babička v trenkách je myslím správně lákavý název, protože na něm velmi záleží. Kde jinde kdo tak zná Peška jako ve Vysokém nad Jizerou? Musí se také

chytnout lidé v jiných vesnicích a městech na dobrý název. Je to prostě pořád moje oblíbené lidové divadlo a vaudeville k tomu taky patří.

Takže jsi si tak trochu udělal radost.

Jo, tak nějak, no.

A co ansámbl? Vydrží to s tebou, ještě tě pořád berou, i když jsi na ně tak náročný?

Myslím, že jo. A letos jsme vůbec makali jak šroubci, protože tu stodolu nám zbourali opravdu definitivně. O prázdninách jsme se stěhovali do Staré školy, kterou jsme předělali. Přesně před měsícem jsme otvírali nové, takové komorní divadýlko, kam se vleze 120 diváků, ale je to čistý a pěkný, máme tam pěkné zázemí, a tak jsme spokojení, že budeme konečně

v teple a suchu. Konečně jsme někam dospěli. A dokázali jsme to udělat za tři měsíce s vystě-

Vobskočáci pozor!

**Hromadné valení
respektive
valné hromadění
se bude odehrávat
ve středu od 17.30 hodin
na malém sále
Krakonoše.
Nezapomeňte
na příspěvky
finanční i do diskuse.**

Technologické okénko

Tato část je určena všem hercům, režisérům, technikům, kteří ještě nebo už nerozumí některým divadelním termínům hojně v divadle používaným.

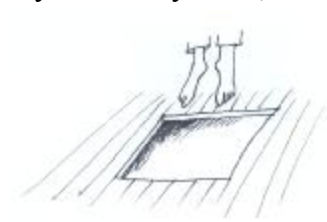
Dnešní téma: Forbína, propadlo, provaziště, praktikáble a tahy.

Kdekdo používá slovo **forbína**, ale co to vlastně je? Kde začíná a kde končí? Odpověď není ani tak technická, jak by si někdo mohl myslet. Je to část hracího prostoru od hlavní opony až po hranu jeviště, které s forbínou

tvoří vyvýšenou hrací plochu. Zároveň bylo toto slovo vžito pány Voskovcem a Werichem, kteří takto označovali část děje svých her odehrávajícího se před oponou, zatímco za ní probíhala přestavba. Forbína se dá také rozšířit, k čemuž mohou dobře posloužit praktikáble (viz níže).

Propadlo zde není slovesem v minulém čase. V tomto případě myslíme otvor v podlaze jeviště směřující do prostoru pod ním. Jedná se o prvek rozšiřující možnosti hrací plochy, například pro vytvoření rybníku, sklepení nebo

díry do pekla. Některá profesionální divadla také disponují

hydraulickým nebo jiným systémem umožňujícím hrací plochu i během představení výškově přestavovat. Některá divadla propadlo nemají, neboť pro něj nemají potřebné prostory, popřípadě zvolily nejhorší variantu – betonovou podlahu jeviště. Divadlo Krakonoš vlastní otvory dva - jeden široký, druhý úzký. Respektive máme tři, dva o rozměru 1146 x 862 mm a jeden o rozměru 1146 x 1866 mm.

Provaziště je protiváhou propadla. Jeho součástí jsou **tahy** tvořené nosnou tyčí, lany nebo prova-

hování, přestěhování a podobně. Starosta nám vyšel velmi vstřícně. Po všech těch letech hádek se ze Staré školy, jak se jí tam říká v Ořechově, která čtyřicet let byla zvláštní školou internátní, děti přestěhovaly jinam, do jiné vesnice, protože hygienické podmínky už zařízení tohoto typu nevyhovovaly a kraj by to stálo velké peníze. Už zhruba před deseti lety jsem začal bojovat o jakýsi ideál v této škole, protože je uprostřed vesnice a mohla by tam přejít hudební škola, knihovna, klub důchodců a i jiné aktivity a existovat společně s divadlem v jednom kulturním centru. A teď se mi to po čase povedlo. Dnes jsou tam již nastěhovaní skauti, příští rok by se měla vyměňovat okna, tak by tam měla přejít i ta hudební škola.

*Tak to vám přeju, to je dobře.
Zlomte vaz.*

PeHe

Ohlas z půdičky Babička v trenkách

Představení samo sebe pojmenovává vaudevillem, ale spíše připomíná kabaret. Jednotlivá čísla na sebe navazovala, ale nevytváří dramaturgické napětí. Byla však tato čísla (herecká, pěvecká, pohybová) provedena s precizností na obdivuhodné úrovni

Novicové v porotě František Hromada režisér

Jak se vám tady líbí?

Je to tady vynikající. Zprv jsem se tady setkal s vynikajícími lidmi, jako je profesor Císař a František Laurin. I v minulosti jsem již pracoval také v jiných porotách, například ve Žluticích, v Horažďovicích, v Kaznějově.

A co Vysoké proti tomu?

Vysoké je zajímavé v tom, že má zvláštní atmosféru a zvláštní, svou kulturu, která mě doslova okouzila. Oni mě před tím v úvozovkách varovali, že budu překvapený. Myslím, že vůbec nelhali, například Máša Caltová a Hanka Šiková. Opravdu jsem propadl kouzlu zdejšího místa, kde je určitý genius loci ve zdech tohoto města. Už jen to, když jsem navštívil zdejší muzeum a viděl jsem tu nádhernou expozici nejen lyžařskou, ale hlavně tu ochotnickou, tak mě to naprosto uzemnilo.

Když jsme se před chvílí věnovali tomu okultismu, myslíte, že to může mít vliv na výkon souboru, pokud jsem to špatně nepojmenoval tedy ...

To si nejsem jistý, jestli to okult-

ně působí. Ale rozhodně působí genius loci. Já to vím, protože jsem dělal dlouhá léta v Chebu v divadle, byl jsem i jeho ředitelem a vím, že i Cheb má svůj genius loci. Je jiný, samozřejmě. Tady to drobné místo má svoje čaro, jak říkají Slováci, že tomu musí každý propadnout. A mně se tady nejvíce

líbí, že je tady spousta aktivních lidí kolem divadla, to někdy nemívají větší města. To okouzluje.

Čemu se v této době profesionálně věnujete?

Momentálně jsem režisér na volné noze a pro plzeňský rozhlas dělám občasnou redakční práci v křesťanském vysílání. Profesi jsem ale režisér a herec a devět let jsem byl ředitelem chebského divadla.

Museli vás dlouho přemlouvat, abyste zavítal k nám do Vysokého?

Ale vůbec ne, naopak. Mě ty pře-

hlídky samy o sobě nesmírně inspi-rují. Inspirace z Vysokého je pro mě nečekaná a veliká. Takže, přestože teď momentálně píšu knížku o chebském divadle, o divadelním životě od středověku do dneška a jsem tím dost pohlcen, tak toto mě trochu vytrhává z práce na ní a zároveň i inspiruje. Je to trochu paradoxní.

Ono se ne nadarmo říká, něco špatného je pro něco dobré. Nic není černobílé.

Ale tady není nic špatného. Jenom mluvím o tom, že mě to časově jaksi naplňuje, a to časové naplnění se kryje s tím, co potřebuji pro psaní knihy. Je to absurdní, ale

je to tak.

Co říkáte právě tomu, že tato přehlídka je vyhlášovatelem SČDO zaměřena právě na soubory z malých měst?

No mně se líbí, že je takhle specifická, protože tak ukazuje i specifčnost míst, kde lidé jsou závislí na sobě a mají to daleko těžší než ve větších městech, kde jsou ale zase odcizení a těžko se scházejí. Atmosféra v těchto menších místech je daleko intenzivnější.

PeHe

bez mé pomoci a když jsem se ohlédl, viděl jsem Vysoké přikuté zlatými řetězy k oblakům.

Měla jsi pravdu, Jiřinko Ďoubalíková, ačkoliv tenkrát ráno jsme to U Bartoníčků ještě všechno dobře nechápali. Není divu. Přicházeli jsme z vily Větrov od výborného Jindry Steinera, Ládi Hladíka, Hanky Strnádkové a hlavu jsme měli plnou nádherných melodií Jury Staňka a stříbrného větru deroucího se odkudsi...

*Díky přátelé,
Petr Pešek*

Z e-mailu

Vážená redakce Větrníku, zdravím celou větrnou posádku zpravodaje, ale i účastníky ochotnického festivalu. Dovolil jsem se ozvat, přestože nebo protože patřím k občasným účastníkům KDP i občasným až řídkým přispěvatelům Větrníku. Příspěvkovou občasnost obvykle prezentuji drobným sloganem nebo rýmem, možná i jinak. Na rýmy došlo letos. Přeji všem příjemné podkrkonošské pod

(večery) i podařené popůlnoci.

Milan Čejka
DS Vojan Libice nad
Cidlinou

Dobrý večer ve Vysokém

A(Hoj)ty vysocký večere
Ochotnický svátku
Cože komu dobrého
Neseš na památku

Ochotníkům ovace
Vyprodaná hlediště
Velký úspěch na place
Je příslibem na příště

Divákům zas zážitky
Smích i slzu slanou
Trochu zamyšlení
Skvělou podívanou

Odborníkům v porotě
Moudra plné koše
Nebo ať se poradí
Přímo s Krakonošem

Nikomu nic zlého
Dobro plnou měrou
Tam ve Vysokém
Tam nad Jizerou

Vydal jsem se cestou, již jsem kdysi jezdil velmi, velmi často. I dnes, kdykoliv mířím tímto směrem, vždy vzpomínám na krásné lidi, které jsem v tomto horském městečku potkával. Byla to poněkud jiná doba před čtyřiceti lety, kdy jsem objevil místo opředené tajemnou poezií kočovných divadelníků, horských vlastenců, chudých písmáků, učitelů a muzikantů. Jsem rád, že se mi podařilo kouzlo Vysokého nad Jizerou předat divadelním nadšencům, a to dokonce na dalších čtyřicet let. A tak při vstupu do památného loutkového divadla v Krakonoši, tolik let nádherně sloužícího divadelníkům

k setkávání a nekonečným debatám, jsem byl lehce dojat. Každý rok je to stejné. Pouze mi vždy chybí ti, kdo nás předešli na nebeské scéně. A je jich už pěkná řádka.

Přiznávám, hrálo mne pozvání na jubilejní přehlídku. A ještě víc mě pak hrála přítomnost nestora vysokého divadla Pepy Hejral st., vedle něhož jsem usedl. Pronesl jsem k němu něco v tom smyslu, že jsme dosáhli věku, kdy se přebírají medaile. Svoji poznámku jsem

vzápětí označil za nevhodnou, protože v ruce Svatky Hejralové se objevila pověstná modrá krabička. Odprosil jsem ji v duchu dvakrát, jelikož ta druhá byla pro mne. A ještě jsem byl požádán, abych něco duchaplného řekl. Víím, že se to sluší, a také víím, že duchaplně se to povede málokdy.

Toto pravidlo jsem neporušil. Dobře vychovaní posluchači nezapomněli nadšeně zatleskat. Není to tedy ještě tak zlé, jak stále slyšíme, protože tleskali i ti, co mě znají. A bylo jich tam dost včetně pana profesora Císaře, Jury Staňky, Evy Nesvadbové, Marcelky, Mirky, Pepíka, Helenky, Jany, atd. Vznášel se zde všudepřítomný genius loci. A pak se

vznášel i darovaný Krakonoš, když jej věšeli na zeď. Jedna dobrá duše (myslím, že Slávka H.) mi škodolibě sdělila, že také visím – a to na výstavě v Bílém domě. To je nové sídlo Městského úřadu ve Vysokém nad Jizerou. My starší pamatujeme tu starou budovu u Větrova s muzikantem a předsedou přípravného výboru Pepou Háskem.

Byl to krásný konec mlhavé soboty. Nad Polskem jsme zvítězili i

Seminář KR SČDO se prezentuje

Seminární dílna Klubu režisérů SČDO zde na vysoké přehlídce se

každoročně věnuje nějakému tématu. V letošním roce jsou to principy a prostředky komedie dell'arte. Zvláště nás zajímá konstrukce a technika lazzi, již byl tento žánr pověstný. Samozřejmě nejsme sto za tak krátkou dobu semináře zcela dané téma zvládnout, abychom se tím mohli prezentovat.

V loňském roce jsme se zabývali dramaturgicko-režijní koncepcí a jako modelová hra byla vybrána Potopa světa od V. K. Klicpery. Analýza ze semináře byla inspirací pro členy ze souboru Městečka Trnávky, kteří s dalšími kolegy

„Potopu“ secvičili. A tak vznikla inscenace jako výsledek seminární dílny. Členové souboru z Městečka Trnávky se uvolili svou práci předvést, byť ve skromných podmínkách, zde ve Vysokém nad Jizerou mimo oficiální rámec přehlídky.

Prezentace se uskuteční ve čtvrtek 15. října ve 13.30 hodin v sokolovně. Představení trvá cca 55 minut.

Všichni příznivci našeho semináře, zvědavci i ti, kteří si nechtějí nechat ujít jedinečný a neopakovatelný zážitek, jsou zváni!

Dušan Zakopal

Bylo mi tu skvěle

V neděli byl hostem přehlídky mladý herec Martin Písařík. Ještě v noci od něj přišla sms, v níž děkoval za vřelé přijetí a laskavou péči. Prohlásil, že tu byl rád jako figurant a ještě raději jako host přehlídky, na což je velmi pyšný. Všem vzkazuje, aby si přehlídku jak se patří užili a vyjádřil lítost nad tím, že nemohl pobýt mezi divadelníky déle.

red

Písničková

*Krakonoš má letos radost,
že se vydařilo,
neb je často zpěvu plné
ochotnické dílo.
Sál je správně vyprodaný –
nikdy není pusto,
když zní s plným nasazením
„whisky je mé gusto“.
Další den pak zavonělo
něco moravského –
notovali jsme i my
barona cikánského.
K tomu potom na den další –
co si přát více –
zpívaly nám hlasy mladé –
hlasy ze Sloupnice!
A s večerem pondělním pak
žádnou starost nemáme.
Je tu parta z Ořechova –
a ta nikdy nezklame!
Těšíme se na úterý –
zjistíme, zda na to má
na Vysoké s písní přijet
také Barka lakomá.
Zpívejme si, lidé milí,
v písničce je síla –
zpívejme a přejme sobě,
aby věčně žila!
Veselá či smutná trochu –
jak nálada velí,
při kytáře, při cimbálu,
mějme chvíle skvělé!*

Jiří Hlávka

Manipulace je základní téma

*„Velké potěšení na mé straně, že
mohu hovořit k vaší inscenaci,
v níž žánr byl naplněn a dodržen,“*

byla první slova Ladislava Vrchovského. Toho, kdo měl za úkol jako první zhodnotit soutěžní představení Dovedy Sloupnice *Aleluja*, dobří lidé.

„Úroveň byla velmi vysoká. Pořád se hovoří o nějakých aktualizacích, některé soubory používají prvoplánové aktualizace a vy se rozhodnete nám ukázat člověka se všemi jeho nedostatky a chybami. Ale, co to vlastně je, to člověčenství?“ zamyslel se Vrchovský a polemizoval o tom, zda lidé jsou jen nádoba hříšná, která celý život čeká na spasitele. „Nebo se každý může rozhodnout, za čím půjde, které jsou ty jeho hodnoty – peníze nebo cit? To je nesmírně aktuální téma

velice naplnili. Nerad vidím v muzikálech, že to je vytvořená situace narozdíl od operety. Nemám rád tu klasickou koníčkovskou choreografii v muzikálech – dva kroky vpřed, dva kroky vzad, otočka, plácnutí do kolen a znova, jenže opačně. S předměty zacházíte stejně jako s pohybem. Celý duch této inscenace spočívá v tom, že děláte muzikál všemi prostředky, které máte k dispozici,“ konstatoval Jan Císař a celé své dosavadní letošní působení ve Vysokém shrnul slovy: „Užívám si to, o nedostacích mluvit nebudu, to nechám na jiných. A u Sloupnických jsem si užíval to, že uchopili a odhalili ty možnosti, které tento způsob divadla dává k dispozici.“

K poslednímu slovu k představení byl vyzván divák Jiří Hlávka, který se vyjádřil přesně v duchu

postavy, kterou na Vysokém už řadu let je – svérázného přehlídkového básníka:

*Všechno už jste řekli,
se zatnutím zubů
budu tady sedět
a budu držet hubu.
Fajn, že zpěvy z hrdla
šly vám přímo do rtů
a až do řady poslední
a bez mikroportů.
Vše, co dál bych dal,
nebylo by nové.
Jenom jedno slovo –
jsou to Dovedové.*

Z Tatobit do Bílého domu

Musím přiznat, že každý rok v čase vysockých divadelních slavností dostávám pozvánku na zahájení Krakonošova divadelního podzimu. Tak se stalo i letos. A protože jsem měl asi při předcházejícím telefonickém rozhovoru se Svatkou málo loajální hlas, bylo připojeno ještě její osobní pozvání.

To bylo rozhodující, když jsem váhal nad padající hustou mlhou, kterou jsem mohl pohodlně sledovat u televizoru a pomáhat (nevím jak) našim fotbalistům v boji s Polskem. Vydal jsem se tedy cestou poutníků do onoho městečka, jež je dle vyjádření spisovatelky Heleny Malířové přikuté zlatými řetězy k oblakům.

ta hra samozřejmě taky! Je to sice komedie, ale jednotlivé situace nebo dějová fakta - uvědomte si, o co tam taky jde. Na konci tisíciletí začnou lidi uvažovat o konci světa a o spáse – víra, že se něco změní a život bude konečně jiný - to je obrovské téma. A najednou přijdou dva lumpové, kteří vědí, jak na koho, okradou, koho můžou, ale nejde jen o to. Oni využijí situace a stanou se proroky. Jsou to komediální situace, ale možná by to představení mohlo při větší tvrdosti ve

zlomech dostat větší plasticitu,“ vyjádřil svůj názor František Laurin.

Několika postřehy přispěla i půdička ústy svého lektora Rudolfa Felzmannna. Podle něj se tamní diskutující nikdy tak dlouho nehádali. „Všichni ječeli přes sebe, já do toho taky a nezvládl jsem to. Možná bylo ještě zajímavější, že z té manipulace dochází až k fanatismu. Ve

druhé části, která se najednou zdála delší, jsme měli problém – proč se zde otevřel nový motiv rytíře a jeho spojení s jednoručkou? Proč najednou přebírají funkci těch podvodníků?“ položil několik otázek Felzmann. Hned vzápětí však dodal, že všichni beze zbytku velmi pochválili scénografii a zvláště kostýmy. „Scéna nám pomohla k odhalení toho zmatku, funguje velmi znakově. Jako nejsilnější choreografický obraz jsme ocenili scénu upalování Jana Husa. Ta byla velmi suggestivní. A opět jsme známkovali – prošli jste chvalitebné.“

V klidu nebyl ponechán ani Jan Císař, dlouholetý předseda zdejší odborné poroty, který si letošní vysockou přehlídku užívá však z pozice spokojeného diváka, jak se sám charakterizoval. „Tak já si tady tak klidně posloučám, ale když jsi mě tedy vyvolal, Františku, tak za trest,“ odpověděl na výzvu F. Laurina divadelní teoretik. „Musím říct, že jsem tohle představení sledoval přímo s nadšením. Jsem ctitel těchto druhů divadla proto, že když se to spojí, tak se dá udělat daleko víc spojeným tvarem, než když to oddělíte. Včera jsem měl pocit, že v tom zvoleném tvaru jste ledacos z toho pro mě

dnes a je nadčasové.“

Herecký projev Dovedy Sloupnice je dle Vrchovského plný: „Je tam mimika, řeč těla, gesta, přechod ze zpívaného do mluveného projevu je velmi přirozený. A je to i tím, že jste opustili tu možnost využít techniky, za což velmi děkuji,“ pronesl porotce a dodal, že představení je domyšleno ve scénografii, v kostýmech, v různých detailech. „Prostě režijní práce je odvedená do detailu. Ale v druhé půli jsou nějaké nástrahy, které jste zcela nezvládli. Ač je ta část nepoměrně

ně kratší, divákovi se zdá delší - skoro nic se tam neděje... Opustíte zde totiž ty principy plynulého přecházení ze scény do scény a volíte způsob zastavení a nového spuštění – pak ani diváci tak dobře nereagují jako v první půli, vážne tu temporytmus. Závěr je pak trochu rozpačitý, protože tak trochu nevíme,

jaký je vlastně konec. Ale na druhou stranu, protože jste nešli po té morositě, nechali jste tu otázku, kdo se pro co rozhodne, na divácích,“ uzavřel ostravský publicista.

Lenka Láznovská si, jak sama řekla, uvědomila, že v tom ABC před lety tuto hru také viděla: „Ale nějak mi to neutkvělo v paměti. Jen ten dojem, že to tehdy hráli jako situační komedii se zpěvy a bylo to tehdy režimově podbarvené. Vy jste to naopak jako moralitu, která se nabízí, nehráli. Ale v každé části inscenace měl divák možnost roz-

hodnout se, ke komu se chce přidat,“ konstatovala porotkyně a pochválila soubor za velmi dobrou volbu při výběru představitelů hlavních rolí. „Velký a malý, oba tyto typy nabízí řadu dalších možností, které jdou až nad text. Tím jste vlastně prohloubili poselství té hry, která stojí a padá s hlavními představiteli. Zdá se mi, že zvláště v první půlce od některých situací odcházíte příliš rychle a v často se střídajících situacích dochází někdy až k nelogickým švům. Velmi se mi však líbil škrt závěru se třetím prorokem,“ uzavřela svou promluvu k souboru

Lenka Lázňovská.

František Hromada prohlásil, že měl radost, že Sloupovičtí nepoužili techniku a že jejich zpěv byl tím pádem živý. „V počátku jsem to vnímal dle myšlenky autorů. Trošku mi vadilo v muzice, ale to není váš problém, myslím, že jsou tam použité, ač přiznané, hudební loupeže. Na začátku jste mě uchvátili nástupem té středověké hry se živou muzikou a zvláště faktem, že jste to sborově i sólově zvládali pěvecky.“

Porotkyně hodnotící hlavně hudební

stránku představení Ivana Housová řekla, že bude víc chválit, než hanět: „Zvolili jste si nelehký úkol, ale zhostili jste se ho výborně muzikantsky i pěvecky. Moc se mi líbilo, že jste využili bicích nástrojů a elektrickou kytaru, neboť ty tvoří muzikál. Doprovod kapely byl citlivý ke zpěvákům, nepřekrýval je. Hodnotím kladně i hudební podbarvení situací na jevišti. Ačkoliv ve druhé části už tolik těch hudebních nápadů nebylo. Mně se naopak celkem líbilo, jak jste funkčně využili motivy z jiných skladeb a nevadilo mi to. Pěvecky se mi líbilo, že máte kvalitní, znělé hlasy, a

to zvláště představitel Trouby nebeské – opravdu příznačné, přednesově dobře zvládnuté. Jen někdy bych přemýšlela nad obsahem slova v přednesu, aby to opravdu vyniklo. A musím pochválit představitele doktora za pěkný pokus o dy-

namiku,“ vypočítala všechno to, co se jí líbilo, Ivana Housová. A jaké byly nedostatky? „Chtělo by to doladit intonaci v některých partech, chvilkami byla nejistá. A závěrečná písnička – tu, prosím, ještě docvičte – tam se dívá jeden na druhého, jak tam jsou slova.“

Protože i předešlí porotci se vyjadřovali ke kostýmům a scéně, nasedl si scénograf Petr Kolínský klobouk se slovy, že je ho tu netřeba a on tedy odchází. Nicméně nechal se obměkčit. „Byli jsme svědkem vlastně jedné z mála inscenací, kde scénografie je tak velmi její podstatnou součástí. A práce režijně-

scénická je u Markéty jeden z tvůrčích bodů. Ale tady, v tomto případě se povedlo úplně exemplárně, jak scénografie vyjadřuje režijní a inscenační záměr. Prostor je využitý jak z jeviště, tak z hlediště a je téměř minimalisticky zabydlený jevištními prvky skoro abstraktními, které mají jen symbolický nebo metaforický význam. Používané věci mohou být z hluboké minulosti i vzdálené budoucnosti. Tím se ta použitá metafora dostává do nadčasové výpovědi a vlastně ty základní stavební prvky, ze kterých jsou nahrubo sestaveny různé další, které jsou opět používány do jakéhosi scénického objektu, jenž vytváří ideový objekt – nikdy to není jen ilustrace prostředí. Vždy to má daleko větší stupeň platnosti ve vyznění dramatickém. A tak ten klobouk zůstane ještě dlouho smeknutý,“ zakončil své myšlenky galantní poklonou Petr Kolínský.

Jen několik poznámek dodal František Laurin: „Viděli jsme soubor, který je dlouhodobě dobře veden a spolupráce Markéty se souborem je velmi výhodná. Jedna věc je zajímavá, člověk vidí řadu sou-

borů, někdy herci stojí na jevišti, ale k rozehrání situace ještě nejsou dostatečně vybaveni, pak se samozřejmě uvažuje o tom, co by se, jak by se. A tady se najednou člověk setká s tím, že nemá pocit, že nedoslychá. Že herci jeviště zaplní hereckým jednáním a řeší situace. Viděli jsme rozehrané dialogy, kde lidé jednali, poslouchali se... Nevím, jak by tato inscenace vypadala u soboru méně nadaného a vybaveného,“ prohlásil zkušený režisér a přiznal, že o den dříve padaly otázky, o čem to vlastně je, jestli se

tam něco děje, nebo to běží jen samo sebou. „Myslím, že ani v ABC to nebylo tehdy ideově podkresleno, na to by jistě tvůrci inscenace nepřistoupili. Základní téma manipulace s člověkem je to, co hru provází. Zneužití lidské víry. Ale proč já mám být od začátku neustále ten manipulovaný – o tom je